

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a felperesnek az alperes ellen tulajdonjog megállapítása iránt a Váci Városi Bíróság előtt 8.P.20.047/2009. szám alatt megindított és a Pest Megyei Bíróság 4.Pf.25.000/2010/5. számú ítéletével befejezett perében az említett számú jogerős ítélet ellen a felperes által 27. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet hatályában fenntartja. Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint - ÁFÁ-t is magában foglaló - felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárásban le nem rótt 240.000 (kettőszáznegyvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket a Magyar Állam viseli.

I n d o k o l á s

A peres felek 1991. június 15-én kötöttek házasságot, amelyből 1991. november 30-án V. utónevű gyermekük származott. A házastársi életközösség fennállása alatt 1995. november 28-án kötött szerződéssel az alperes megvásárolta a V., K. utca em. alatti lakásingatlant, amelynek 1/2 tulajdoni hányadát 1996. november 28-án megkötött szerződéssel a felperesnek ajándékozta. 2003. tavaszán a felek házastársi életközössége megszűnt, azzal, hogy az alperes a közös gyermekkel együtt a Vn lévő házastársi közös lakásból elköltözött. A felek az életközösség megszűnését követően is gyakran találkoztak. Az alperes a közös gyermeket hetente több alkalommal Verőcére a felpereshez elvitte. A felperes gyermektartásdíjat ugyan az alperesnek nem fizetett, de őt anyagilag egyébként támogatta. A felperesnek 2003. tavaszát követően több partner kapcsolata is volt, közülük az egyik tartósnak bizonyult. Az alperesnek is volt barátja, bár erről a felperes egyidejű tudomást nem szerzett. 2004. július 23-án a felek az 1996. november 28-án kötött ajándékozási szerződésüket felbontották és a V., K. F. utca em. alatti lakásingatlan felperesi tulajdoni hányadát a földhivatal az alperes javára visszajegyezte. Időközben a felperesnek a Vn való tartózkodása, ahol állattartással foglalkozott, különféle okokra visszavezethetően ellehetetlenült. A V.,i ingatlant 2007. évben el kellett hagynia, és ezért a közös költözés szándékával a felperes Pon vásárolt ingatlant. E ház felújításában, berendezésében a felperesnek az alperes is segédkezett, akiben az „újrakezdés” gondolata szintén felmerült, de a felperes egy kapcsolata miatti

vita és a váci lakás eladására tett felperesi indítványt követően az alperes úgy döntött, hogy a felperessel újra közös életet nem kezd.

2008. évben a peres felek között bontóper indult, amelyben egyező nyilatkozatot tettek arra, hogy az életközösségük 2003. év tavaszán akként szakadt meg, hogy az alperes a V., K. utca számú em. alatti különvagyonos lakásába költözött. A bontóper során 2008. szeptember 18-án a felek a kötelékhez kapcsolt járulékos kérdésekben bírói egyezséget kötöttek. Ebben - egyebek mellett - megállapodtak abban, hogy az alperesnél elhelyezett közös gyermek után a felperes gyermektartásdíjat nem fizet, tekintettel arra, hogy a V., K. utcai lakás 1/2 tulajdonjogát 2004. július 23-i ajándékozási szerződés felbontása megnevezésű szerződéssel a felperes az alperesnek visszaadta. Egybehangzóan jelentették ki, hogy a házastársi közös vagyonba tartozó ingóságaikat egymás között megosztották, az foganatba ment, és egymással szemben további vagyoni igényük nincsen. A bíróság a felek egyezségét 5.P.20.303/2008/6. számú végzésével jogerősen jóváhagyta.

Mind az ajándékozási szerződés felbontása, mind a házasság felbontása iránti per idején a felperesnek a kft-je működésével összefüggésben tetemes összegű tartozása volt.

2008. év végén az alperes a különélő házastársak közötti részleges együttműködést megszüntette és 2009. január 6-án közölte a felperessel, hogy barátja van és az életét vele kívánja folytatni.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy a peres felek által 2008. szeptember 18. napján a Váci Városi Bíróság előtt 5.P.20.303/2008/6. számú jegyzőkönyvben foglalt egyezségnek a gyermektartásdíj fizetésére és az ezzel kapcsolatosan a V., K. F. utca em. alatti lakás 1/2 részének ajándékozására vonatkozó rendelkezése, továbbá a házastársi közös vagyonhoz tartozó ingóságok megosztásának a rendezése érvénytelen, mert a felperes az egyezség megkötésekor tévedésben volt, amely tévedését az alperes okozta, illetőleg felismerhette. Keresetének jogcímét ehhez képest a Ptk. 210. § (1) bekezdésében jelölte meg. Kereseti érvelése szerint a felek között az életközösség a 2008. szeptember 18-án megtartott tárgyalás napján még fennállt. 2008. évben Pn házat vásároltak, majd folyamatosan az állataikkal együtt oda beköltöztek. Azt nem vitatta, hogy az életközösségük nem volt szokványos, hiszen a felperes Vn lakott, ahol az állatokat tartotta, az alperes pedig a gyermekkel együtt V.ott lakott. Ezt azzal magyarázta, hogy az állatok a felperest Verőcéhez kötötték. Az alperes azonban szinte napi gyakorisággal ment hozzá Verőcére, ahol főzött, mosott, takarított, ellátta a háztartást, valamint az ünnepeket együtt töltötték. Az alperes P.ra segített elköltözni és egy szobában is aludtak, míg hétvégeken a felperes ment az

alpereshez V.ra. Együtt tervezték, hogy hogyan bővítik a polgári házat és milyen vállalkozást kezdenek majd ott. A megtámadott egyezséget mindezekre tekintettel kötötte meg a felperessel. A házasság felbontására, a házastársi közös vagyon megosztására csak azért volt szükség, mert pert indítottak ellene és a ennek a pernek a kapcsán fennálló több millió forintos tartozását nem kívánták a váci ingatlanra terhelni. Az alperes megtévesztette a felperest, hogy az életét vele akarja Pon a továbbiakban folytatni és csak 2009. januárjában közölte, hogy barátja van és vele kíván élni. A felek között valójában sem az ingóságok megosztására, sem azok birtokba adására nem került sor, ezért kérte az ingóságok megosztását is.

Az alperes a kereset elutasítását indítványozta. Azzal védekezett, hogy 2003. év tavaszán az életközösségük megszűnt. Az elköltöztetésével az alperes szándéka a felperestől való különélésre, a házastársi kapcsolatnak a kötelék felbontása nélküli megszüntetésére irányult, vagyis a házastársi együvé tartozás teljes felszámolásának szándékával költözött el. Elköltözése után az alperes új életre rendezkedett be és közöttük sikeres békülési kísérlet nem volt. Az alperes a különélés alatt élettársi kapcsolatot létesített, és az alperes a P. ingatlanban való átköltözéséhez, az állatok leköltözéséhez csupán a közös gyermekükre tekintettel nyújtott segítséget a felperesnek és a P. ingatlanban a gyermek részére alakítottak ki külön szobát. A felperesnek a Vn való tartózkodása idején azért ment gyakran a felpereshez, mert a gyermeket vitte, aki Vn nagyon jól érezte magát és hiányolta az édesapját. Kétségtelen, hogy a gyermeki vágyódás miatt őt hétvégén is elvitte Verőcére, de a 2003. év tavaszán történt elköltözése után már egyetlen alkalommal sem aludt ott.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét elutasította és a felperest az alperes javára 15 nap alatt teljesítendő 200.000 forint elsőfokú perköltségben marasztalta. A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt 240.000 forint illetéket az állam terhén hagyta.

Ítéletének indokolásában az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a peres felek között a házastársi életközösség az alperes 2003. évben történt elköltözése után annak ellenére minden tekintetben és véglegesen megszűnt, hogy az életközösség megszűnése után is jó viszonyban maradtak. Ennek bizonyítékeként elsősorban azt emelte ki, hogy 2003. év után a felperes által elismerten is voltak mással külső kapcsolatai, sőt, a felperes az utolsó tárgyaláson arról is beszámolt, hogy 2008. év végén az akkori barátnője a közötte és a család közötti választás elé állította. Önmagában azonban az a körülmény, hogy ekkor a felperes a családját választotta az elsőfokú bíróság mérlegelése szerint annak megállapítására, hogy az alperes a jövőbeni közös élet tekintetében

a felperest megtévesztette, nem volt alkalmas. Az alperes ugyanis a felperesnek nem hozta tudomására, hogy benne is felmerült az életközösség helyreállításának a gondolata, hanem éppen a felperes említett partnerének a jelentkezése volt az, ami miatt az alperes a benne felmerülő esetleges lehetőséget végleg elvetette. Bár a felperes nem tudott arról, hogy a felek életközösségének megszüntetése után, a Verőcéről történt elköltözése után az alperes is új társkapcsolatot alakított ki, de az a körülmény, hogy az életközösség megszűnése után a felek mindketten a magánéleti boldogulásukat más társkapcsolatban keresték, az életközösségüknek a 2003. évben történt megszüntetését objektív tényként támasztja alá, függetlenül attól, hogy ezt követően volt-e a felek között eseti bensőséges kapcsolat vagy sem. Az a körülmény pedig, hogy a felek a bontóperben mögöttes szándékkal kötötték meg az egyezségüket, nem jelenti azt, hogy az egyezség megkötésére az alperes a felperest megtévesztéssel vette rá vagy olyan tévedésben tartotta, hogy a házassági életközösségük fennállt, illetőleg a jövőben együtt fognak élni.

Mindezekre tekintettel - és kiemelten értékelve a felek közös nagykorú gyermekének a tanúvallomását, aki az életközösség 2003. évben történt megszüntetése, továbbá a felperesi tévedés vagy alperes általi tévedésbe ejtés, illetőleg megtévesztés tekintetében az alperes védekezését mindenben alátámasztotta - az elsőfokú bíróság a felperes megtámadásának a Ptk. 210. § (1) bekezdésére alapozott jogcímét megállapíthatónak nem találta.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen - keresetének elutasítása miatt - a felperes fellebbezett. Fellebbezése indokolásában arra hivatkozott, hogy az alperessel kötött ajándékozási szerződés tárgyát képező ingatlan nem az alperesi különvagyonba, hanem a házastársi közös vagyonba tartozott. Az ajándékozási szerződés célja a valós állapot ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzése volt. Az ajándékozási szerződés felbontására pedig gazdasági problémák miatt került sor. Gyermektartásdíjat az alperesnek azért nem teljesített, mert az alperessel bár külön lakásban, sajátos módon, de az alperesnek a közös lakásból történt 2003. évi elköltözése után is együtt éltek.

Az elsőfokú bíróság az életközösség megszűnésének a megállapításakor a felperes partnerkapcsolata miatti vitát tévesen értékelte, hiszen ha a felek között az életközösség 2003. évben valóban megszűnt volna, akkor az alperes számára a felperes újabb partnerkapcsolata problémát nem jelenthetett volna. Helyes értékeléssel a tanúvallomások azt a felperesi állítást, hogy a felek Pon új életet együtt kívántak kezdeni, alátámasztják. A per adatai bizonyítják, hogy az alperes olyan megtévesztő magatartást tanúsított, amelyből a felperes okkal következtethetett arra, hogy Pon a család együtt fogja az életét folytatni.

A másodfokú bíróság az ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta és ennek megfelelően határozott a felperes költségmentessége folytán le nem rótt illeték viseléséről, illetőleg a másodfokú eljárás költségeiről.

Ítéletének indokolása szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt mérlegelési jogkörében eljárva okszerű, logikai ellentmondástól mentes következtetéssel ítélte a felperes által megkötött egyezséggel kapcsolatos felperesi tévedést, tévedésbe ejtést, illetőleg megtévesztést bizonyítatlannak. Ezen mérlegeléssel levont következtetés helytállóságát a fellebbezésben megismételt, de az elsőfokú bíróság által már értékelt felperesi elsőfokú eljárásbeli előadások megismétlése nem kérdőjelezi meg. A bírói egyezség megtámadására irányuló kereset mellett a felek közötti ajándékozási és ajándékozást felbontó szerződés érdemben nem volt vizsgálható, így a vonatkozó fellebbezési előadások sem értékelhetők. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét annak helyes indokaira utalva hagyta helyben.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet. A jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és annak megállapítását kérte, hogy a Váci Városi Bíróság 5.P.20.303/2008/6. számú jegyzőkönyvében foglalt és jóváhagyott egyezségnek a V., K. F. utca em. 2. szám alatti ingatlan 1/2 illetőségének az ajándékozására vonatkozó rendelkezése, továbbá ezzel kapcsolatban a gyermektartásdíj megfizetése elszámolására vonatkozó és a házastársi közös vagyonhoz tartozó ingóságok megosztásának a rendelkezése a Ptk. 210. § (1) bekezdése alapján érvénytelen. A per adatai alapján ugyanis megállapítható, hogy az egyezség megkötésekor a felperes olyan tévedésben volt, amely tévedését az alperes okozta, illetőleg felismerhette. Amennyiben a Legfelsőbb Bíróság a fenti érdemi határozat meghozatalára lehetőséget nem látna, ez esetben másodlagosan az első- vagy a másodfokú bíróság új eljárásra utasítását és új határozat meghozatalára utasítását kérte.

A felülvizsgálati kérelmét tartalma szerint elbírálvá jogszabálysértésként elsősorban a Pp. 206. § (1) bekezdését jelölte meg. Álláspontja szerint ugyanis az eljáró bíróságok a lefolytatott bizonyítási eljárásból téves következtetést vontak le és az ítéleti tényállás téves megállapítása miatt a rendelkezéseik jogszabálysértőek.

A felülvizsgálati kérelmének jogi indokai között hangsúlyozta, hogy keresetében a Ptk. 235. §-a és 236. §-ai alapján a bírói egyezséget támadta meg. Az egyezség a V., K. F. utca em. 2. szám alatti ingatlan ajándékozására ennek a gyermektartásdíjban való elszámolására és az ingóságok megosztására vonatkozóan tartalmaz

rendelkezéseket. Bár kétségtelen, hogy az alperessel korábban úgy döntöttek, hogy a fenti ingatlan 1/2 felperesi tulajdoni hányada is az alperes tulajdonába kerüljön és ennek jogcímét az egyezségben gyermektartásdíj elszámolásaként határozták meg, azonban ezen elhatározásuk háttérében az I. Kft. pénzkövetelése állt és az egyezség megkötésekor az életközösségük nem szűnt meg, hanem erre csupán 2009. január 6-án került sor. A felperesnek a 2003. és 2008. év közötti külső kapcsolatairól az alperes is tudott és éppen az alperes állította őt választás elé. Az alperesi külső kapcsolatról azonban a felperesnek nem volt tudomása és kétséges is, hogy a bontóper idején a felperesnek mással volt társkapcsolata. Az alperes évekig azt a látszatot keltette, hogy a felperes félrelépései ellenére is vele kíván élni és a további együttélést a Pon megvásárolt ingatlanban együtt tervezték. 2003. és 2008. évek között az alperesnek a felperes általi anyagi támogatását a peradatok éppúgy alátámasztják, mint ahogyan a benső kapcsolat is a felek között folyamatosan fennállt. 2009. januárja előtt semmilyen jel nem mutatott arra, hogy az alperes már a felperestől külön életre rendezkedett be. A külön lakást csupán kényszerűségek indokolták, a felperes az állatok miatt volt kénytelen Vn maradni, míg az alperes a V.,i ingatlan rendkívül rossz műszaki állapota miatt költözött el onnan.

Az eljáró bíróságok a tényállás megállapításakor azt is teljesen figyelmen kívül hagyták, hogy a perbeli ingatlant az 1992-ben közösen vásárolt V. hrsz. alatti ingatlan vételárából vásárolták. Ezért a perbeli ingatlan az ingatlan-nyilvántartás adataitól függetlenül a házastársi közös vagyonukba tartozik.

A felülvizsgálati kérelmének indokolásában a felperes arra is hivatkozott, hogy a 2009. május 26-án kelt előkészítő iratában a kereseti kérelmét pontosította és az ingóságok megosztásának aránytalanságát is állította, amely körülményt az eljáró bíróságok a keresete elbírálásakor teljesen figyelmen kívül hagyták. Az is értékelés nélkül maradt, hogy a megtámadott egyezség eredményeként valamennyi, a házassági életközösség alatt keletkezett teher, így az I. Kft. 6.000.000 forintos követelése is a felperest egyedül terheli. Ezzel kapcsolatban a Pp. 3. §-ának (1) és (2) bekezdése megsértésére hivatkozott.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályában fenntartására irányult.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint nem alapos.

A Ptk. 210. § (1) bekezdése szerint aki a szerződés megkötésekor valamely lényeges körülmény tekintetében tévedésben volt, a szerződési nyilatkozatát megtámadhatja, ha tévedését a másik fél okozta vagy felismerhette. A Ptk. 210. § (4) bekezdése alapján akit

a másik fél megtévesztéssel vagy jogellenes fenyegetéssel vett rá a szerződés megkötésére, a szerződési nyilatkozatot megtámadhatja. A Ptk. 207. § (5) bekezdése szerint a felek titkos fenntartása vagy rejtett indoka a szerződés érvényessége szempontjából közömbös.

A per adataiból kétségtelenül megállapítható, miszerint mind a házasság felbontása iránti kereset és viszontkereset, mind az ajándék visszakövetelése, mind azon bírói egyezség mögött, hogy az alperes a felperestől gyermektartásdíjat az ajándék visszakövetelésére tekintettel nem igényel, meghúzódott az a rejtett szándék, hogy a felperesnek a kft-jével kapcsolatos tartozása az ingatlanon, illetőleg az alperesen ne legyen behajtható. E rejtett szándéknak azonban az egyezség tévedés, megtévesztés miatti megtámadására irányuló kereset elbírálásakor a fentiekben is idézett Ptk. 207. § (5) bekezdése alapján az eljáró bíróságok helyesen nem tulajdonítottak jelentőséget. A szerződés megtámadására a tudatos akarathiányok ugyanis nem adnak lehetőséget (BH 2001/384., BH 2001/234.). Az alperes a korábban általa felperesnek ajándékozott 1/2 ingatlanhányad tulajdonjogát egyébként sem a bírói egyezséggel, hanem az ajándék visszakövetelése tárgyában 2004. július 23-án kelt ajándékozási szerződés felbontására irányuló szerződéssel és ennek megfelelő ingatlan-nyilvántartási bejegyzéssel szerezte meg. Így nem is a bírói egyezségnek, hanem a felperes által meg nem támadott szerződés felbontása iránti megállapodásnak van abban döntő szerepe, hogy a felperesnek az ingatlan 1/2 tulajdoni hányada megállapítása iránti keresete nem alapos.

A bontóperben kötött bírói egyezség - helyes értelmezés szerint - csak a gyermektartásdíjra és az ingóságok megosztására, valamint az ingók megosztásával összefüggésben a további házassági vagyoni jogi igények kizárására vonatkoztatható. Ebben a körben vizsgálva a felülvizsgálati kérelemmel támadott, az elsőfokú bíróság keresetet elutasító rendelkezését helybenhagyó jogerős ítéletet, az első- és a másodfokú bíróság a bizonyítási anyag mérlegelésével foglalt állást akként, hogy a felperes sem azt, hogy a házastársi életközösségük az egyezség megkötése idején fennállt és ehhez képest az egyezségnek a házastársi közös vagyont megosztó jelentősége nincsen, sem azt, hogy a felperes az alperes tudatos megtévesztő, illetőleg a felperes azon tévedését okozó vagy felismerő magatartása eredményeként kötötte csak meg a bírói egyezséget, hogy a jövőben egy családként élnek együtt, nem bizonyította. E mérlegeléssel kialakított állásfoglalás hibás voltára történő hivatkozás, amire a felperes elsősorban a felülvizsgálati kérelmét alapozta, mint az ügy érdemére lényeges kihatással lévő eljárási szabálysértés azonban csak akkor vezethetne a felülvizsgálati kérelem sikerességéhez, ha a támadott ítélet meghozatalakor a bíróság a mérlegelési szabályt, a Pp. 206. §-át megsértve, iratellenes, ellentmondó a per adataiból okszerűen

nem következő megállapítást tett volna (BH 1995/2/103.). Egy perben ugyanis általában ellentétes adatok merülnek fel és a fent hivatkozottak által körülhatárolt szabad mérlegelési jogkör lényege éppen abban áll, hogy a bíróság a bizonyítékokat a maguk összességében értékelve, azokat belső meggyőződése szerint bírálja el. Ezen belső meggyőződése kialakításakor pedig - az elsőfokú bírósággal megegyező mérlegelése során - a jogerős ítélet a tényállás sajátosságaihoz és a vagyoni jogi vita családi jogi eredetéhez igazodva a felek nagykorú közös gyermeke tanúvallomásának az eltérő adatok közötti eligazodást megalapozó jelentőséget helyesen tulajdonított. A családi kapcsolatokkal, tehát bensőséges viszonyokkal összefüggő kérdésekről ugyanis értelemszerűen a felekkel napi érintkezésben élő családtagoknak, rokonoknak van közvetlen és megbízható ismerete. Egyébként is a peranyagból kitűnően a felek gyermeke mindkét szülőjéhez szorosan kötődik, az irántuk való szeretetében nem tesz különbséget. Így az ő vallomását az alperes javára elfogultnak ez okból sem lehet tekinteni. A felek közös gyermekének vallomása szerint pedig egyértelmű, hogy a felek a házastársi együttélésüket a 2003. évben történt külön költözésükkel, illetőleg annak eredményeként megszüntették. Ezen nem változtat, hogy a közös gyermek érdekében és kívánságára, továbbá a házasság jogintézményéből fakadó felelősségükre is tekintettel, amely az életközösség megszűnésével sem teljesen szűnik meg, az életközösség megszűnése után az egymás támogatását, segítségét nem szüntették meg, szülőként példamutatóan együttműködtek. Tény, hogy a közös gyermek által vágyott, a felek életközössége helyreállításának a gondolata a felperes P.ra történt költözködése-berendezkedése során az alperesben is felmerült és ez részben éppen a bontóper idejére is átnyúlt, de erről - a tanú vallomása szerint - a felek egymással nem beszéltek és az alperesnek a felperesi költözködésben-berendezkedésben nyújtott segítségéből az életközösség helyreállítására, a család jövőbeni együttélésére vonatkozó megalapozott következtetést a felek kiemelkedően jó viszonyára tekintettel a felperes még nem vonhatott le. Az alperes részvétele, segítségnyújtása ugyanis a felek korábbi az életközösség megszűnése után is tanúsított korlátozott együttműködésével összhangban állt. Vagyis annak idején az alperesi magatartás olyan döntő mértékben, amely miatt az a felperesi érvelés, hogy az alperesi magatartásra tekintettel abban a tévedésben volt, hogy a jövőben a család együtt él és e tévedését az alperes legalábbis felismerhette, nem változott meg. A felperesi hivatkozással és az életközösségüknek a 2009. január elejéig történt fennállásának állításával ellentétes objektív tény, hogy a P. ingatlant az alperes egyedüli tulajdonosként szerezte meg és a vonatkozó jogügyletben az alperes nem vett részt.

Az elsőfokú bíróság keresetet elutasító rendelkezését helybenhagyó másodfokú mérlegelés tehát nem iratellenes, nem okszerűtlen és logikai hibában nem szenved. A felek házastársi életközössége a

különköltözésük után már nem állt fenn és a különélésük korábban részletezett sajátosságaihoz képest a 2007-2008. években tanúsított alperesi magatartás a felperes olyan tévedésének okozására vagy megtévesztésére (Ptk. 210. § (4) bekezdése), hogy a család a jövőben együttél, annak ellenére sem volt alkalmas, hogy a felperes az alperes új társkapcsolatát nem ismerte. Legfeljebb a felperes önmaga bízhatott az életközösség helyreállításában és erre kísérletet tett, de kísérletei az időlegesen némileg elbizonytalanodott alperesnél nem vezettek eredményre. A saját és a nem a szerződő fél magatartására visszavezethető vagy általa felismerhető tévedés viszont az érvénytelenség Ptk. 210. § (1) bekezdésére alapozott megállapítására nem alkalmas.

A bírói egyezség érvénytelenségének az okaként az ingóságok egyezségbeli aránytalan megosztására és a közös vagyoni terhek elszámolásának a hiányára a felperes a perben - felülvizsgálati érvelése ellenére - nem hivatkozott. Az, hogy felsorolta az álláspontja szerinti házastársi közös vagyoni tételeket, azok értékét és az alperesnek a megosztásra egyezségi ajánlatot tett, ilyenként tehát az egyezség megtámadásaként - a jogi képviselő általi eljárásra is tekintettel - nem értelmezhető. A perbeli eljárási jogokról és kötelezettségekről, vagyis arról, hogy a feltűnő értékaránytalanságra megtámadási okként kell hivatkozni a Pp. 7. § (2) bekezdése alapján csak a jogi képviselő nélkül eljáró felet kell tájékoztatni. Az anyagi jog körében pedig a bíróságot az előterjeszthető további igényekről tájékoztatási kötelezettség nem is terheli.

Ezért a bíróságok eljárási jogot nem sértettek, amikor a felperes keresetét, az egyezség érvényességét csak a megtámadás keretei között bírálták el (BH 1998/276.).

Az ingóságok egyezség szerinti megosztásának aránytalanságával, illetőleg a házastársi közös vagyon terheinek egyedüli viselésével mint aránytalansággal a felperes a felülvizsgálati kérelmében mint új megtámadási jogcímmel (BDT 2010/2331.) nem érvelhet. A fellebbezéssel sem érintett megtámadási igényre a felülvizsgálati eljárás során eredményesen nem lehet hivatkozni (BH 1997/131.). A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárásban a jogszabálysértés szempontjából a jogerős ítéletet vizsgálja felül (Pp. 270. § (2) bekezdése) és ennek során a rendelkezésre álló iratok alapján dönt (Pp. 275. § (1) bekezdése).

A kifejtettekre tekintettel a másodfokú bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárás költségeiről a Pp. 270. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott, figyelemmel a 32/2003.(VIII.22.) IM rendeletben foglaltakra is.

A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt illetéket a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam terhén marad.

Budapest, 2011. szeptember 13.

a tanács elnöke, előadó bíró, bíró.

A kiadmány hitelével: tisztviselő